

Hur var det egentligen med "dansbaneeländet"?

I hörjan på 20-talet märkte vi smågrabbar i det stora vita huset med den trånga porten, att det var något i görningen. På lördagskvällarna hlev töserna i Övre tonären så granna till mun och ögonfransar. Nyligen hade Kajsa och Rutan låtit lockarna falla för saxen. Den ena var shinglad, den andra bobbad.

Den där omvandlingen var sensationell nog. Men undret över alla under var i alla fall kjolarna. Dittills hade vi bara en blek aning om att flickor hade ben under de sedesamma tygstycken, som sökte sig nedåt fotknölnarna. Nu uppdagades något mycket välsvarvat till forkomstledamöter i silkestrumpsförpackning. De korta kjolarna hade gjort sitt intåg!

Lite längre fram på gatan bodde en liten mörk man, som kunde spela ett instrument, som inte var så vanligt på den tiden. Det hette banjo. När han trakterade den satt han i krum så att den markanta hakan nära nog snuddade vid strängarna.

Ännu ett stycke framöver, fast på andra sidan gatan, låg en taxistation, som blev till busshållplats när veckohelgen bröt in. För i garaget fanns också en liten lastbil. Flaket fick bänkar, och ofta försågs det med lövruskor för att ge färden en festlig prägel.

Se där, en del av rekvisitan till en dansbanekväll: flickorna — som förstås fick sina kavaljerer —, "spelorren" — han hade kompletterande kompisar och ingick i ett band — och så kommunikationsmedlet!

Vallby

ÖIKNS LK DANUK DANSBANA.

O O R 8 Ö K N A .

"Det var dans bort i vägen på lördagsnatten . . .

Dét låter så ursprungligt och spontant. En gräsplätt spåras upp, spelman är med i laget och alla känner den där oemotståndliga lusten att svänga om till takt och ton.

Så gick det till i längeliga tider, och så kan det gå till än idag (midsommartid tert). Men var det manne logarna som skHiride bort ungdomarna? Det gick lättare, gav mera svikt och tjo ätt föra Sin flicka på bastanta bräder. En brygga erbjöd samma planade möjligheter, risken att snubbla på rötter och stenar fanns där inte.

Dansbanan — den iordningställda förlustelsearenan för koreografiska övningar — blev nästa steg. Från början måtte den ha varit en improvisation. Några danslystna och händiga bygdens söner spikade ihop ett flak. En eller ett par höll i på danskvällarna och såg först och främst till att en hurtig och idog spelman fanns till hands. Han fick en handfull slantar för besväret, insamlade i en mössa.

En och annan stadsbo fick smaka på fröjden och gillade dess fria och festliga former. Ett behov att få fara ut på den sk bystan och ta en

Folk med näsa för att tjäna en hacka har alltid gott väderkorn. De nappade snart på denna födkrok. Det var dags för en dansbaneindustri. Efter den tidens penningvärde omdattes rätt stora slantar. Arrangörerna var — det i

DANS

LÖRDAG och SÖNDAG.

FÖRSTKLASSIG DANSMISIK.

OBS! Dana i Afton kl. 6. OHS!

F&H dana aöndag e. m. 3—6.

Servering vid • sjön.

Nordatröma buasar avg* från Ridhus-torget 1. öja—ViUlcmlö-bussar frAn Hamngatan Kl. 8,15, 9,1E, 10,15.

Att de periferiska dansbanorna blev så attraktiva hade; mer än en orsak. Nöjena sommartid var lätt räknade. Folkparken fanns, rtert där höll man strängt på ordning och reda. Då var det roligare att som otribyte stickå iväg ut i naturen. Denna längtan till landet kursiverades av det nymodiga nöjet att åka buss. I början på 20-talet var trafiken minimal och bussarna till en början lastbilsflak, som försågs med sittbräder och presenningar* En del cyklade, men fcfterhand kom ungdomarna mest farände "ståndsmässigt" till dansbanorna.

Det bör väl först som sist sägas, att denna danstillställningar var rätt rustika. Manfolket hade antingen ett kvantum "eldvatten" i sig eller något i flaskan. Stämningen var för den skull alltid hög. Ibland hettade det till Så pass att. kvällens slagsmål var oundvikligt.

Den ymniga brännvinskon^ sumtionen adderad med ett friskt hånglande — "kutter och smek under lummiga grenar" i Frödings tappning — gav inte det bästa rykte. Det talades rent ut om "dansbaneeländet". Den etiketteringen hade visst fog för sig. Ändå — det kan arrangörer, musiker och vakter intyga — var ungdomarna för ha lvseklet se<fän i fnånga stycken renhårigare än nutidens. De kände sig lössläppta och levde ut en frigjordhet, som inte fanns i det grå vardagslivet.

Allan Branting och skrivaren har plockat ihop en del materiel i akt och mening att framkalla en bild an dansba-

· C S L ^ J l f

HJULSTRÖMS

Populära kapell.

(Alltiil färska aucctsmelodier)

IOTTKRIDANS

Valfria vinster.

dels privatpersoner, dels idrottsföreningar. På något undantag när inhöstade de som basade hyggliga slantar. Men åtminstone ett par föreningar förlorade en hel del på kuppen. Det har sagts att åkarna gjorde största förtjänsten. Låter troligt.

ibland suddig, beror det på att tidsavståndet är drygt nog och minnet ett bi-äckligt käril.

Men stötta oss gärna! De som har minnen från den tiden och sist men inte minst bilder är mycket välkomna att kontakta Kåwe